

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2013/14, 23. september 2013, številka 7, letnik II

V novo šolsko leto

S policistom po mestu

Traktor Fendt

Anketa s prvošolci

Tetka Julči svetuje

Spomini na počitnice

Fotka meseca

Filmski kotiček

Nagradni kviz

Brez šole ni šale

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2013/14, 23. september 2013, številka 7, letnik II

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Taja Jančič, Larisa Knap, Ana Blatnik, Saša Klezin, Nataša Grešak, Barbara Grešak, Zala Uratarič, Tinkara Blagotinšek, Monika Petek, Tomaž Mlakar, Žan Kačič, Anita Blatnik, Gracia Voglar, Viktor Zavšek

Naslovnica: Tina Vorina

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

PŠ ŠENTRUPERT

V novo šolsko leto

Marsikateri učitelj si ob začetku šolskega leta zastavi cilje, kako bo izboljšal svoj pristop do učencev, čemu bo dajal prednost, kaj bo pri sebi spremenil, da bo še boljši in učinkovitejši, morebiti razmišlja celo o tem, česa letos ne bo zmogel.

Prav tako si učenci, preden se začne novo šolsko leto, zastavijo cilje, kaj želijo doseči, kakšnega učitelja pričakujejo ali si želijo, česa jih je strah ...

Učenci 3., 4. in 5. razreda PŠ Šentrupert so svoje cilje, pričakovanja, strahove tudi zapisali.

*Želim si, da bi uspešno opravil kolesarski izpit in čim prej šel v Debro. Veselim se smučarske šole, konca šole, strah me je enk in učiteljic. **Anej***

*Kakšne ocene bom dobila v šoli? Zakaj je jutri že šola? Kaj če bo učiteljica huda? Kaj če me sošolci ne bodo marali? **Larisa***

*Letos imam dobro, prijazno, spoštljivo učiteljico. Vsi jo imamo radi. Želim si dobre ocene, prijatelje in da bi malo bolj zrasla. Veselim se kolesarskega izpita. **Monika***

*Želim si lepe ocene, pohvale. Veselim se tehniških dni, ker bomo izdelovali razne predmete. **Metka***

*Najbolj se veselim športa, likovne in glasbene umetnosti. Najbolj me je strah iti v šolo, najlepše mi je takrat, ko gremo na igrišče ali imamo športni dan. **Tinca***

*Hočem biti čim bolj uspešna. Veselim se svoje prve ocene. Strah me je testiranja v Laškem. **Klara***

*Želim si takšno učiteljico, ki je prijazna, veliko nauči in veliko stvari dovoli. Strah me je teka na šeststo metrov in nastopov. **Alen***

*Najbolj se veselim angleščine. Želim doseči priznanja in pohvale, zato se bom morala veliko učiti in si zapomniti. V šolo prihajam zelo rada, ker se veliko naučim. **Ana***

*V tem šolskem letu želim doseči dobre ocene. V šoli me ni ničesar strah. **Pia***

*Želim si veliko dobrih ocen, dobro prijateljstvo, veselje z učiteljico. Veselim se naravoslovnih in športnih dni. Strah me je nenarejenih nalog. **Sara***

*Dobro učiteljico, ki bi v redu učila. Rada bi se lepo imela, da bi končala razred. Strah me je ocen. **Simona***

*Želim si, da bi bila učiteljica prijazna in da bi nas kdaj nasmejala. Da bi nas imela rada in da bi mi imeli radi njo. Letos bi lahko imeli otroci same petke in vedeli bi vse. **Petra***

Dragica Uršej in Renata Kolšek

PŠ ŠENTRUPERT

Komaj smo čakali

Dragica Uršej in Renata Kolšek

PŠ REČICA

Z nasmehom na obrazu

Ksenija Vozlič

PŠ VRH NAD LAŠKIM

Najboljše stvari so tri

Za vstop v prvi razred je bilo treba preskočiti oviro.

Učiteljica je razdelila rutice ...

... dobili smo jih vsi.

In še ena za spomin ...

Starši so z zanimanjem opazovali.

Tudi plesali smo.

Simona Sirk

VARNO V PROMETU

S policistom po mestu

Vsako leto policist obišče naše prvošolčke in jih popelje po Laškem. Na poti jim razloži, kako se morajo obnašati v prometu, kdaj je varno prečkati cesto in še marsikaj drugega. V tokratni številki predstavljamo fotografije prvošolcev matične šole s policistom Bojanom Šipkom.

*Monika Petek
Foto: Lojzka Kapel*

1.b-razred

1.a-razred

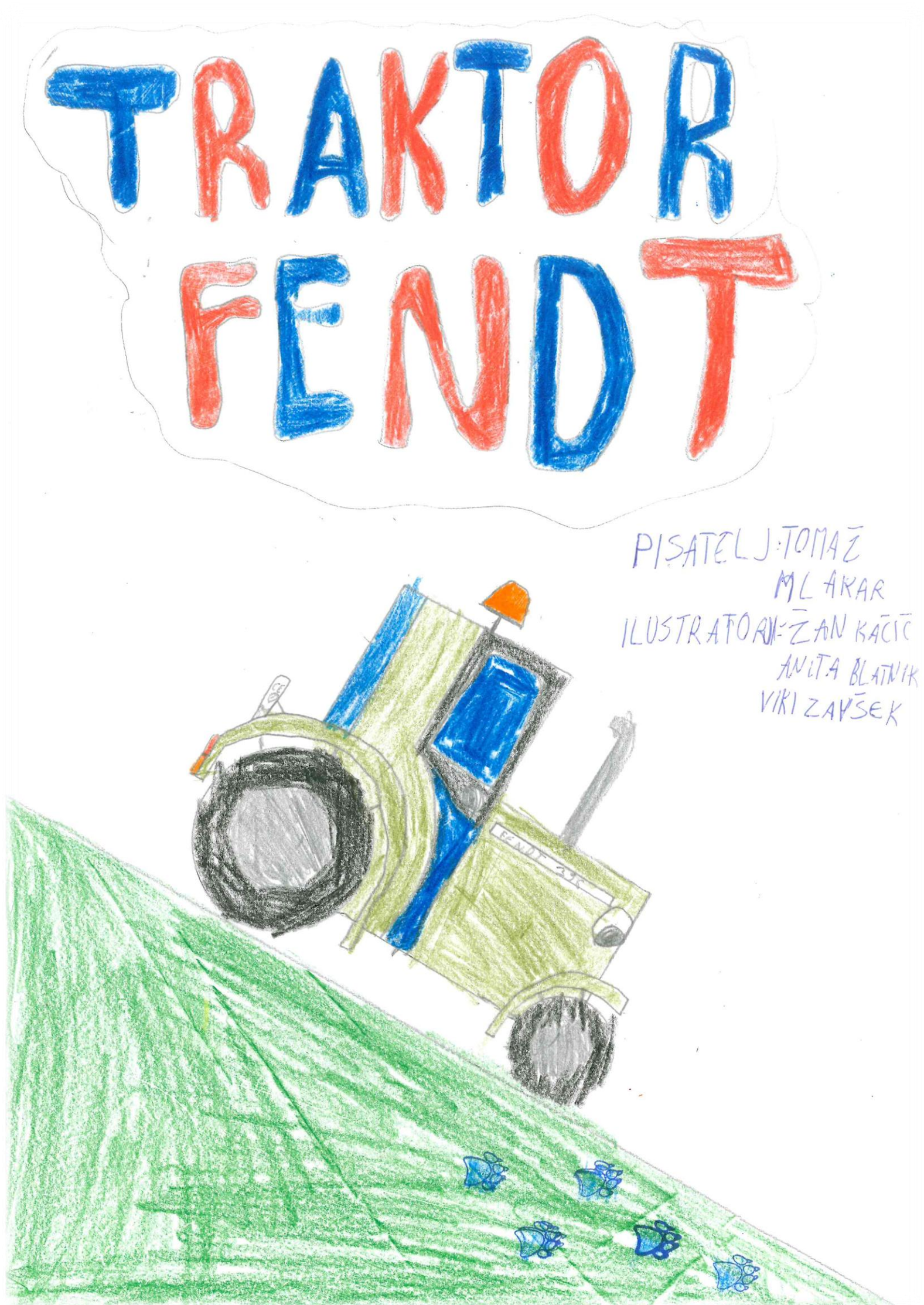
Ustavili smo se tudi pred policijsko postajo.

Varno smo prečkali cesto.

PŠ VRH NAD LAŠKIM IN MŠ LAŠKO

Traktor Fendt

Fendt se je prav začudil, ko je
zagledal čudne stopinje v slatu.
Bilo jih je gromozanske velikosti.

Fendt se je odločil da bo šel
raziskovat od katere živali so te stopinje
in tako je šel po sledih. Ko je prišel do
konca sledi. Tam je videl še na tisoče

sledi. Šel je do konca in tam videl
še na milijarde stopinj. Na sredi
poti mu je zmanjkalo bencina.

Tam je ostal celo noč. Drugi dan
je mimo šel kmet in mu

hatočil bencin. Fendt je šel
čisto do konca sledi

in tam videl
psa. Fendt je
zda j ugotovil
od kje so
sledi.

PRVOŠOLCI ODGOVARJAJO ...

O prvem šolskem dnevu

Obiskali sva prvošolce v podaljšanem bivanju v matični šoli in jih povprašali o občutkih in najboljših trenutkih ter dogodkih, ki so jih doživeli, ko so prvič prestopili šolski prag. Bili sva veseli, ker so nama odgovorili na vsa zastavljena vprašanja, čeprav so bili še malo sramežljivi.

Tija: »Najbolj so mi bile všeč rumene majčke in rutice, ki smo jih dobili, dobili smo tudi revijo. Všeč mi je bilo tudi, ko so mažoretke vrtele palčko.«

Taj: »Najbolj mi je bila všeč Pika Nogavička. Nič drugega.«

Nina: »Velikokrat sem že šla z sestro na avtobus, ko še sploh nisem hodila v šolo. Fino mi je bilo, ko smo šli na igrišče.«

Maja: »Najbolj všeč mi je bilo, ko smo se igrali in ko smo šli v telovadnico in na igrišče.«

Filip: »Prvi šolski dan je bil v redu. Imamo super učiteljico in skoraj vse prijatelje sem poznal iz vrtca.«

Janja: »Najboljše je bilo, ko smo šli na malico. Jedli smo torto in pili jagodni sok s smetano. Med počitnicami sem komaj čakala šolo.«

Tinkara Blagotinšek in Zala Uratarič

SPOMINI NA PRVI ŠOLSKI DAN

Švigazajček

Najbrž ni prvošolca, ki ga ne bi prevzelo vznemirjenje ob misli na trenutek, ko bo prvič prestopil šolski prag. Ko bodo nekoliko starejši, bodo zagotovo znali povedati veliko in še več o tem, kako so se počutili. Zato smo se ob tej priložnosti odločili, da povprašamo učence višjih razredov, ali se spominjajo svojih prvih osnovnošolskih korakov.

Prvega septembra 2006 je imela generacija, rojena leta 2000, prvi šolski dan.

Zjutraj sem vstala in takoj pomislila, da je pred menoj pomemben dan, saj bom šla prvič v šolo. Tega sem se veselila in bila vznemirjena, saj sem vedela, da se ne bomo več tako veliko igrali kot v vrtcu. Šolo sem že prej nekajkrat videla, saj sem s starši šla tja po starejšo sestro – poznala sem že avlo, jedilnico in še nekaj prostorov.

Ko smo prišli na dvorišče, je bilo tam že nekaj staršev in otrok. Najprej nisem opazila nobene prijateljice iz vrtca, kasneje pa mi je bilo lažje, ko sem zagledala nekaj znanih obrazov. Tako smo nekaj časa čakali, da smo se vsi zbrali. Snemalec je posnel vsakega od nas. Kmalu so prišle učiteljice in sledili smo jim v telovadnico.

Nisem vedela, kam gremo in kaj se bo zgodilo. Pred telovadnico je bila velika gneča. Mažoretke so pri vhodu vsakemu prvošolčku zavezale rutico okoli vratu. Ko sem prišla na vrsto, sem sedla na blazine k ostalim otrokom. Kar nekaj jih nisem poznala, poleg tega se mi je telovadnica zdela zelo velika. Najprej so nastopile mažoretke s svojo točko. Potem smo počakali, da je prišla našemljena Pika Nogavička, ki nas je začela zabavati z vprašanji, ali smo že slišali za Primoža Trubarja, ali se že veselimo, da bomo hodili v šolo ... Pokazala nam je tudi plišasto igračko Švigazajčka. Kasneje so imele govor ravnateljica, knjižničarka, učiteljica podaljšanega bivanja ... Začel se je tudi program, v katerem so nekateri starejši učenci zaigrali na glasbila: harmoniko,

trobento, klaviature ... Zaplesala je tudi plesna skupina, in sicer na skladbo Hubba Bubba, kar mi je bilo najbolj všeč. Nato so ples prijateljstva zaplesali štirje učenci in učenke takratnega drugega razreda. Ko so ga odplesali, nam je Pika Nogavička povedala, da bomo zdaj tudi sami zaplesali ta ples. Tega sem bila zelo vesela.

A najprej so nas morali seveda razdeliti v razrede, kar se mi je zdelo najbolj zanimivo od vsega. Zanimalo me je, s kom bom v razredu in kateri učiteljici bomo imeli. Ko so poklicali cel 1.a- in še 1.b-razred, smo si podali roke in vsak razred se je postavil v svoj krog. Potem je en par iz drugega razreda prišel v naš krog, eden pa je šel v sosednjega. Oba para sta nam kazala ples prijateljstva. Vsak je plesal s svojim sosedom. Čeprav nisem ravno obvladala vseh gibov, sem se zelo zabavala.

Po plesu so nam prinesli ogromno škatlo. Radovednost mi ni dala miru, zato sem škatlo poskušala odpreti pred učiteljico. S skupnimi močmi smo jo odprli in iz nje so pokukali Švigazajčki. Vsak je dobil enega. Potem smo s starši šli v razred. Tam sta nas čakala tortica in sok. Nato smo posedli v krogu in se bolje spoznali.

Ta dan je bil krajši od ostalih in kmalu smo šli v podaljšano bivanje, kamor so nas potem prišli iskat starši. Po izrazu na mojem obrazu so lahko videli, da sem se imela lepo in da šola le ne bo tako huda reč. Vsaj nekaj časa še ne. ☺

Nataša Grešak
Foto: <http://www.zalozba-izolit.si>

...

Pika Nogavička

Prvega septembra 2008 je bil zame prvi šolski dan. Nanj sem čakala dolgih pet let. Zjutraj sem se spomnila, da je to dan, ko bom šla prvič v šolo.

Dopoldne se mi je vlekle kot še nikoli. Ampak je kmalu prišel čas, ko sem z družino odšla proti šoli. Ko sem prišla na šolsko igrišče, sem zagledala polno otrok s starši. Nekaj časa smo še čakali, potem so na igrišče prišle učiteljice. Skupaj smo odšli v šolo. Pred vhodom v telovadnico so nas presenetile mažoretke, ki so v rokah držale rumene rutice. Vsak je šel do njih in dobil rutico. Sedli smo na blazine, starši in ostali sorodniki pa so sedeli na klopih. Prikorakale so mažoretke s palicami in nam ob veseli glasbi zaplesale. Sledil je nastop učenca, ki je zaigral na

klaviature. Potem je prišla Pika Nogavička, ki nas je zabavala. Čez nekaj časa je sledil govor gospe ravnateljice, ki se mi je zdel malce dolgočasen. Kmalu zatem je prišlo nekaj učencev iz drugega razreda. Zaplesali so ples prijateljstva. Potem je prišel čas, da nam učiteljice povedo, s kom bomo v razredu. Najprej so poklicale učence 1.a-razreda, v katerem sem bila jaz, in nato še učence 1.b-razreda. Vsak razred je naredil svoj krog. Razdelili so nas v pare po dva in dva. Jaz sem bila z učiteljico, kar me je še posebej veselilo. Skupaj smo zaplesali ples prijateljstva. Potem smo v vrsti odšli v razrede. Tam smo posedli in poslušali pravljico, ki nam jo je pripovedovala učiteljica. Zgodba je bila zelo zanimiva. Po pripovedovanju zgodbe smo odšli v podaljšano bivanje, kjer smo se igrali in zabavali.

Čas je zelo hitro minil in starši so prišli po nas. Na poti domov sem jim z veseljem povedala, kako je bilo v podaljšanem bivanju.

Barbara Grešak
Foto: www.pikinfestival.si

SPOMINI NA POČITNICE

Več pod vodo kot nad njo

Dobili naj bi se približno ob pol dvanajstih pred Aqua Romo, ampak fanta sta zamudila, zato sva ju morali počakati. Kupili smo karte, pri čemer smo se kar nekaj časa dogovarjali, katere bomo vzeli (skupinske ali posamične). Prodajalka je začela počasi obupovati, nakar smo se le odločili. Težavo je predstavljal tudi denar, ker drobiža seveda nismo imeli.

A končno smo smeli na bazen. Bilo je vroče in sonce je pripekalo, zato smo se sprva namazali s kremo. Tisti s svetlo poltjo so se namazali tako na debelo, da sonce vsaj kakšnih pet let ne bi smelo prodreti skozi. Nato ... skok v vodo! Nekajkrat smo skočili kar vsi naenkrat, a ker nas je bilo vsaj deset, smo si morali pred podvigom zagotoviti kar nekaj prostora. Ko smo bili enkrat v vodi, smo bili seveda večino časa pod njo. S tem se morava tudi pohvaliti: dekleta smo fanta premagale v »tunkanju«! Kot vsak konec tedna so tudi tisto nedeljo na bazenu organizirali obvodne in vodne igre. Udeležili smo se seveda vseh. Začelo se je z iskanjem žogic v vodi, kjer smo seveda zmagali.

Igre so si sledile na približno pol ure in naslednja je bila hitrostna vožnja po toboganu. Spet smo bili prehuda konkurenca, pri čemer ne bova poudarjali, da je bila večina precej mlajših od nas. Tako je bilo tudi v nadaljevanju. Na bazenu je bilo tudi nekaj fantov iz Trbovelj, ki so z vsako našo zmago postajali bolj in bolj tekmovalni, zato se je animatorka odločila, da bomo igrali odbojko Laško-Trbovlje. Slavili smo sladko zmago!

Za vsako zmago smo seveda dobili tudi nagrado, zato smo kar precej sladoledov pojedli zastonj, dobili dve celodnevni karti za bazen in pico. Vsake toliko časa smo prišli iz vode, da bi se posušili, ampak smo nazadnje vedno napol mokri pristali nazaj v vodi. Izčrpani smo se okoli pol sedmih zvečer odpravili v garderobe in med sušenjem las razpravljali, da je bil enkraten dan, ki ga moramo obvezno ponoviti. Ko smo bili vsaj približno suhi, smo se tudi fotografirali. Ne glede na to, da smo imeli oči rdeče kot angora zajčki in smo bili res izmučeni od vsega »tunkanja«, nam je ostal prekrasen spomin na odličen dan.

Taja Jančič in Ana Blatnik

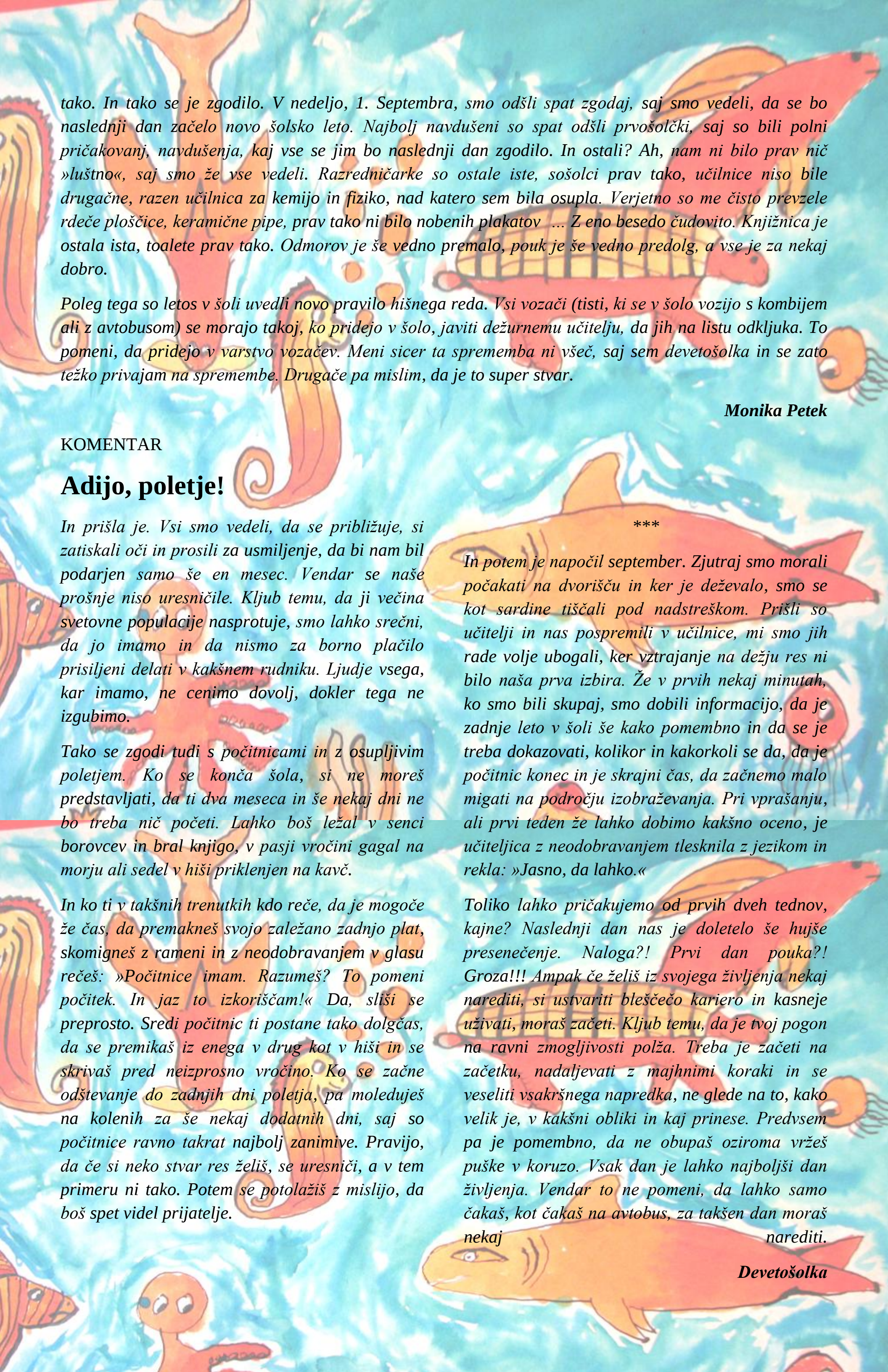
Vsega lepega je enkrat konec

Pred nekaj tedni, pred sedeminsedemdesetimi dnevi, če smo natančni, smo šolarji doživeli dan, ki je bil ustvarjen kot nalašč za nas. Konec pouka!!!

Vsi smo poskakovali od sreče, razen »piflarjev« seveda. Učitelji so bili veseli, najsrečnejše pa so bile njihove glasilke. Šola je spet lahko v tišini zadihala. Laško je dan za dnem postajalo bolj prazno. Učitelji so bili v šoli, Laščani na dopustu ali v službi, še mačke in psi so v peklenški vročini počivali v senci. In mi? Uživali smo, hodili spat pozno v noč in spali do popoldneva, nismo imeli obveznosti, kaj šele da bi povohali kakšno šolsko stvar.

Poznam nekoga, ki je zdaj že v srednji šoli, in ne boste verjeli, kaj se mu je zgodilo. Kot vsak učenec je imel tudi on šolsko prehrano. In ker ni bil tako zelo lačen, si je na zadnji šolski dan prihranil del kosila (nisem prepričana, ali je bilo jabolko ali je šlo za banano) in ga spravil v šolsko torbo. Ko je prišel domov, je torbo dobesečno vrgel v kot in jo pustil nedotaknjeno vse do tedna pred poukom. Ko si je pripravljaval stvari, da bi jih še malce ponovil, je našel prečudovito brozgo sadja z ogromno plesni raznih barv ... Vsi zvezki so bili zlepljeni. Najprej se je začel smejati. A kljub temu ga je čakal izziv. Povedati je moral mami. Lahko si samo predstavljamo, kako se mu je potem godilo ...

Torej ... Vsi smo prvi teden počitnic jemali zelo resno. Tako rekoč kot poklic uživanja. Vmes je bilo čisto normalno, a zadnja dva tedna smo noreli, se klicali in želeli nadoknaditi zamujeno. Vsaj pri meni je bilo

tako. In tako se je zgodilo. V nedeljo, 1. Septembra, smo odšli spat zgodaj, saj smo vedeli, da se bo naslednji dan začelo novo šolsko leto. Najbolj navdušeni so spat odšli prvošolčki, saj so bili polni pričakovanj, navdušenja, kaj vse se jim bo naslednji dan zgodilo. In ostali? Ah, nam ni bilo prav nič »lušno«, saj smo že vse vedeli. Razredničarke so ostale iste, sošolci prav tako, učilnice niso bile drugačne, razen učilnica za kemijo in fiziko, nad katero sem bila osupla. Verjetno so me čisto prevzele rdeče ploščice, keramične pipe, prav tako ni bilo nobenih plakatov ... Z eno besedo čudovito. Knjižnica je ostala ista, toaleta prav tako. Odmorov je še vedno premalo, pouk je še vedno predolg, a vse je za nekaj dobro.

Poleg tega so letos v šoli uvedli novo pravilo hišnega reda. Vsi vozači (tisti, ki se v šolo vozijo s kombijem ali z avtobusom) se morajo takoj, ko pridejo v šolo, javiti dežurnemu učitelju, da jih na listu odkljuka. To pomeni, da pridejo v varstvo vozačev. Meni sicer ta sprememba ni všeč, saj sem devetošolka in se zato težko privajam na spremembe. Drugače pa mislim, da je to super stvar.

Monika Petek

KOMENTAR

Adijo, poletje!

In prišla je. Vsi smo vedeli, da se približuje, si zatiskali oči in prosili za usmiljenje, da bi nam bil podarjen samo še en mesec. Vendar se naše prošnje niso uresničile. Kljub temu, da ji večina svetovne populacije nasprotuje, smo lahko srečni, da jo imamo in da nismo za borno plačilo prisiljeni delati v kakšnem rudniku. Ljudje vsega, kar imamo, ne cenimo dovolj, dokler tega ne izgubimo.

Tako se zgodi tudi s počitnicami in z osupljivim poletjem. Ko se konča šola, si ne moreš predstavljati, da ti dva meseca in še nekaj dni ne bo treba nič početi. Lahko boš ležal v senci borovcev in bral knjigo, v pasji vročiniagal na morju ali sedel v hiši priklenjen na kavč.

In ko ti v takšnih trenutkih kdo reče, da je mogoče že čas, da premakneš svojo zaležano zadnjo plat, skomigneš z rameni in z neodobravanjem v glasu rečeš: »Počitnice imam. Razumeš? To pomeni počitek. In jaz to izkoriščam!« Da, sliši se preprosto. Sredi počitnic ti postane tako dolgčas, da se premikaš iz enega v drug kot v hiši in se skrivaš pred neizprosno vročino. Ko se začne odštevanje do zadnjih dni poletja, pa moleduješ na kolenih za še nekaj dodatnih dni, saj so počitnice ravno takrat najbolj zanimive. Pravijo, da če si neko stvar res želiš, se uresniči, a v tem primeru ni tako. Potem se potolažiš z mislijo, da boš spet videl prijatelje.

In potem je napočil september. Zjutraj smo morali počakati na dvorišču in ker je deževalo, smo se kot sardine tiščali pod nadstreškom. Prišli so učitelji in nas pospremili v učilnice, mi smo jih rade volje ubogali, ker vztrajanje na dežju res ni bilo naša prva izbira. Že v prvih nekaj minutah, ko smo bili skupaj, smo dobili informacijo, da je zadnje leto v šoli še kako pomembno in da se je treba dokazovati, kolikor in kakorkoli se da, da je počitnic konec in je skrajni čas, da začnemo malo migati na področju izobraževanja. Pri vprašanju, ali prvi teden že lahko dobimo kakšno oceno, je učiteljica z neodobravanjem tlesknila z jezikom in rekla: »Jasno, da lahko.«

Toliko lahko pričakujemo od prvih dveh tednov, kajne? Naslednji dan nas je doletelo še hujše presenečenje. Naloga?! Prvi dan pouka?! Groza!!! Ampak če želiš iz svojega življenja nekaj narediti, si ustvariti bleščečo kariero in kasneje uživati, moraš začeti. Kljub temu, da je tvoj pogon na ravni zmogljivosti polža. Treba je začeti na začetku, nadaljevati z majhnimi koraki in se veseliti vsakršnega napredka, ne glede na to, kako velik je, v kakšni obliki in kaj prinese. Predvsem pa je pomembno, da ne obupaš oziroma vržeš puške v koruzo. Vsak dan je lahko najboljši dan življenja. Vendar to ne pomeni, da lahko samo čakaš, kot čakaš na avtobus, za takšen dan moraš nekaj narediti.

Devetošolka

SVETOVALNI KOTIČEK

Tetka Julči

Sem že kar precej v letih, a to ne pomeni, da nisem seznanjena z najnovejšimi tehnološkimi iznajdbami. Moja najnovejša pridobitev je barvni televizor, ki je v našem bloku edini. Nanj sem zelo ponosna, enkrat na teden pa organiziram srečanje, ko s stanovalci bloka gledamo maraton mehiških nadaljevank. Pri tem so seveda obvezni mehiški prigrizki.

Ah, da. To vam moram tudi napisati. Ravno zadnjič sem našla stran za poslušanje glasbe ... Kako se ji že reče ... Hm ... Ah, točno ... YouTumb ... Ne, ne, ne, ne, YouTube. Nisem jaz kar tako! No, ne bom vam poročala o svojih tehničnih podvigih, posvetimo se raje temu, zakaj sem poslala pismo (ne e-pošto, to mi še ni čisto jasno) v uredništvo Kratkočasnika.

Ravno zadnjič sem v neki reviji prebrala, da ima veliko najstnikov številne težave, jaz pa v svojem prostem času, ki ga sicer ni veliko, rada pomagam vsem ljudem v stiski. Ravno zadnjič sem pomagala sosedu Mimi, ki ji je muca pobegnila na drevo in si ni upala dol. Ker sem pogumna kot dvajset fižolov, sem seveda šla po njo. Po dolgem

času, ko sem le priplezala do veje, na kateri je bila muca, je lahkotno skočila na drugo in tako naprej. In veste, kaj? Klicati so morali gasilce, a ne zaradi muce! Jaz sem se namreč veje držala kot zadnje bilke, saj je bilo precej visoko. Dva metra od tal je za obilnejšo žensko v letih precej. Ne glede na vse pa je bil to nepozaben dogodek za cel blok.

Joj, kje sem že ostala? Torej, urednici je bil moj predlog všeč, jaz pa sem tudi navdušena. In zdaj ste na vrsti vi. Napišite pismo ali e-pošto in ju pošljite v uredništvo časopisa s pripisom »Za tetko Julči«. Komaj že čakam, da bom dobila vaše pismo. Do takrat pa se lepo imejte! In ne pozabite: za vsako rešitev se najde problem. Veliko se smejte. ☺

NOVA KRATKOČASNIKOVA OSEBNOST

IMAŠ TEŽAVO, A NE VEŠ, KOGA BI VPRAŠAL/A?

- SEDAJ LAHKO VPRAŠAŠ TETO JULČI! JE PRAVA ENCIKLOPEDIJA ZNANJA IN IZKUŠENJ NA VSEH PODROČJIH!
- NE ZAPRAVLJAJ ČASA IN JI PIŠI NA NASLOV: radio@oslasko.si
- ODGOVOR BOŠ NAŠEL/LA V NASLEDNJI ŠTEVILKO ČASOPISA.

Tetka Julči!

KNJIŽNI PREDLOG

Šolsko dvorišče & modna brv

Najstnica Kiki in njen razred dobita novo sošolko Mono, ki je čisto podobna Kiki – tako po videzu, stilu oblačenja, okusu za fante kot po divjem karakterju. Prijavi se tudi k istim krožkom kot Kiki. Mona postaja vse bolj priljubljena med sošolci in sošolkami, poleg tega se zanima za istega fanta kot Kiki – dve leti starejšega Miha.

Nekega dne Kiki in njena najboljša prijateljica v modni reviji najdeta prijavnico in vabilo za manekensko avdicijo za predstavitev nove kolekcije Citycentra. Seveda se prijavita. Kiki se odreže zelo dobro in se uvrsti naprej.

A nenadoma se pojavijo težave – uspešno se naprej uvrsti tudi Mona! Kiki skoraj raznese od

besa, za nameček pa se na manekenskih vajah za revijo pojavi postaven in čeden starejši mladenič, ki ji čisto zmeša glavo. Vidno se zanima za Kiki in tudi za Mono. Kiki ne ve, katerega fanta naj izbere, poleg tega se obupno skuša znebiti Mone, s katero se podata v boj za prijateljice, fante in boljšo uvrstitev na modni reviji, ki se bliskovito bliža. Zgodba Bianke Minte-König vam bo všeč, če radi prebirate o ljubezni in tudi o modi.

Nataša Grešak
Foto: www.dzs.si

ZGODBA

Osmošolka Sara

Živijo! Naj se vam najprej predstavim. Sem Sara. Stara sem štirinajst let in hodim v 8.a-razred. Moja starša sta ločena. Mama nima službe, oče je delavec. Zelo smo skromni. Z mamom živiva v hiši, v kateri živijo tudi babica in dedek ter dedkova mama. K očetu grem občasno ob koncih tedna. Zdaj ima novo dekle, ki mi je zelo všeč. Všeč mi je tudi novi očka, mamin fant.

Prišel je prvi šolski dan. Zelo sem se veselila osmega razreda. Srečala sem sošolce in sošolke. Kmalu so prišle učiteljice. Odpeljale so nas v razred in spet je bilo vse po starem. Bilo je fino. Le nečesa nisem želela, svoje sošolke Eve, ki je iz bogate družine in za nameček še moja sosedka. Ni mi všeč, ker se baha s svojimi novimi stvarmi. Že od vrtca se ne marava. V šoli mi vedno zavida ocene.

Pogledala sem naokoli, vendar Eve nisem videla. Zelo sem bila vesela, da bom imela vsaj en dan mir. Ko je zazvonil zvonec za konec pouka, smo vsi zdirjali ven. Zbrali smo se pred šolo, da bi se pogovorili, kako smo se imeli med počitnicami, ko je pridirjala Eva. Sošolec jo je vprašal, kje je bila, ona pa je odgovorila, da je bila v Ameriki. Joj, spet se je začelo.

Naslednji dan zvečer je bilo močno neurje. Ulivalo je kot iz škafa, grmelo in bliskalo. Naenkrat je udarila strela. Zdelo se mi je, da je udarila blizu naše hiše, vendar sem kljub temu še naprej brezskrbno prebirala revijo. Kmalu sem

trdno zaspala. Zjutraj sem kot ponavadi šla s kombijem v šolo. Eve spet ni bilo, ker je najbrž odšla v Avstralijo. Pisali smo nenapovedan test pri matematiki. Vse sem znala. Po pouku sem odhitela domov, saj sem bila zelo lačna, a me mama tokrat ni presenetila s kosilom, ampak s slabo novico. Povedala mi je, da je prejšnji večer, ko je bilo grozno neurje, v Evino hišo udarila strela in zanelila požar. Menda so ga komaj pogasili. Mama je zato povabila njo in njene starše, da pridejo prespat k nam za nekaj časa, vendar bo prišla samo Eva, saj bosta starša šla drugam.

In že čez deset minut je prišla z majhnim kovčkom in s samo nujnimi stvarmi. Začudeno sem jo pogledala in vprašala, kje ima druge stvari. Žalostno me je pogledala in povedala, da so zgorele. Prvič mi je postalo hudo zaradi nje. Dan za dnem sva se bolje razumeli in postali najboljši prijateljici in še danes, ko sva v četrtem letniku, sva

nerazdružljivi.

Gracia Voglar

FOTKA MESECA

Dragocen čas

Maja Kumberger je obiskala Dunaj. Saj veste: to je tisto mesto, kjer morate pustiti trebuh zunaj. Vse je namreč zelo drago. In Maja je to tudi opazila. Poleg vsega drugega so jo zanimale tudi izložbe. V eni je na primer videla kemične svinčnike za 380 evrov. Še bolj so ji padle v oči ure. Prve so imele ceno približno osem tisoč evrov, prav predstavljamo pa si lahko njeno začudenje ob pogledu na ure, ki so na tokratni fotografiji meseca.

Fotografija tokrat prikazuje nek lep predmet, ki je verjetno tudi kakovosten. Toda zagotovo bi se našlo kar nekaj ljudi, ki Maji ne bi verjeli, da lahko ura toliko stane. V tem primeru je lahko fotografija dober dokaz. Majina fotografija je lepa in kvalitetna, čeprav je posneta skozi izložbeno (in zagotovo tudi varnostno) steklo. Ima odlično globinsko ostrino, kjer predmeti pred in za

najpomembnejšo uro (in ceno) niso izostreni, tako da nam pogled takoj obstane tam, kjer je bistvo slike.

Maja je ob obisku Dunaja naredila nekaj sto fotografij, med njimi izbrala najlepše in pripravila reportažo o tem evropskem vele mestu. Tako se bosta ona in njena družina lahko še dolgo spominjali očitno zelo lepega izleta.

Andrej Gobec

Prestična ura

FILMSKI KOTIČEK

Odrasli

V Kratkočasniku se bomo potrudili in kot novost v letošnjem šolskem letu vsak mesec objavili tudi kritiko kakšnega filma, nadaljevanke ali animiranega filma. Sprejemamo tudi želje, zato s predlogi na dan!

»Nekateri fantje dozoriijo pozneje ali sploh ne.« Takšen je začetek komedije o petih prijateljih, ki so skupaj preživeli otroštvo. Tako kot se vse začne, ima tudi vse konec in kmalu krenejo vsak po svoji poti in izgubijo stike. A po tridesetih letih jih združi smrt osnovnošolskega trenerja košarke, saj so bili njegova edina ekipa, ki je zmagala na prvenstvu. Seveda začnejo tam, kjer so ostali, in odkrijejo, da se starajo. A to, da postajajo vedno obilnejši, še ne pomeni, da so kdaj sploh odrasli.

Adam Sandler, Kevin James, Chris Rock, David Spade in Rob Schneider, ki nastopajo v glavnih vlogah petih »norcev«, s svojimi družinami preživijo poletni konec tedna v hiši ob jezeru, ki je bila preminulemu trenerju zelo pri srcu. Vsi glavni igralci in njihove partnerice v filmu so tudi v zasebnem življenju že od otroštva zelo dobri prijatelji, zato je bila to le pika na i pri izjemnem izboru igralskih talentov. Glavni lik Lenny (Adam Sandler) iz Hollywooda pride odet v kakovostna oblačila, pri čemer tudi njegov dohodek ni nič manj kakovosten. A želi se prikazati v normalni luči, zato sam sebe prepriča, da njegovi otroci

niso razvajeni, čeprav so, da ne pijejo samo ustekleničene vode, čeprav jo, in da je njihova varuška s Kitajske na izmenjavi študentov, zato ji pred prijatelji ves čas »vsiljuje« knjige in jo kara, ker se ne uči. Varuški na srečo ni nič jasno, saj je slaba v angleščini. A njegova žena je pravo nasprotje.

Prijatelji pečejo slanino na loparju za lovljenje mrčesa, igrajo ruleto s puščico in pri tem enemu nekomu naredijo luknjo v nogo, odidejo tudi v vodni park, so priča ponesrečenem padcu in se predvsem zabavajo in ponovno zgradijo močne zidove prijateljstva ter ponovno ugotovijo, kaj jih je v otroštvu združilo. Za konec z ekipo, ki so jo premagali pred tridesetimi leti, odigrajo igro košarke in ji prepustijo zmago. Ko pride na vrsto srečen konec, prijatelji v množici ljudi iz rodnega mesta sedijo in »pasejo oči« na ognjemetu ...

Če vas je po tem opisu vsaj malo zamikalo, da bi si film ogledali, ne oklevajte, ker je več kot vreden ogleda. In pripravite robčke, saj jih boste zaradi navala smeha res potrebovali.

Ana Blatnik

Foto: www.kolosej.si

BRIHTNE GLAVCE

V znamenju jeseni

Tudi v letošnjem šolskem letu bo uredništvo Kratkočasnika pripravljalo nagradne kvize. Lani je bil odziv bralcev precejšen, zato se bomo tudi letos trudili, da bo ostalo tako.

1. Katero evropsko prvenstvo je bilo letos v Sloveniji?

O Nogometno.

P Košarkarsko.

R Teniško.

2. Kdaj se začne jesen?

R 23. septembra.

S 21. septembra.

Š 7. oktobra.

3. Katera žival je mesojedka?

G Srna.

H Žirafa.

I Mačka.

4. Koliko dni ima september?

H 30.

I 31.

J 29.

5. Kdo je napisal Piko Nogavičko?

A Astrid Lindgren.

B Primož Suhodolčan.

C Ela Peroci.

6. Katerega športa ne moremo igrati z loparjem?

H Tenisa.

I Badmintona.

J Vaterpola.

7. Koliko nog ima kača?

Š 4.

T 0.

U 2.

8. Koliko palčkov je v zgodbi o Sneguljčici?

C 10.

D 12.

E 7.

9. Slovenski pregovor pravi: jabolko ne pade ...

J ... na led.

K ... daleč od drevesa.

L ...pred prag.

10. Pri katerem poklicu zna človek dobro uporabljati kuhalnico?

P Frizer.

R Odvetnik.

S Kuhar.

11. Starinsko ime za september je ...

N ... kimavec.

O ... prosinec.

P ... gruden.

1.	2.	3.	4.	5.	6.	5.

7.	8.	7.	9.	5.

6.	8.	10.	8.	11.

Saša Klezin

Risbe: Tina Vorina

UGANKARSKI KOTIČEK

Sudoku

	3		4	6				8
	4	8				9		
5		7		2			1	6
	6		2	3			7	
	5		9		6		2	
	1			7	4		8	
3	8			9		2		1
		9				3	6	
1				4	3		9	

Larisa Knap

KRATKOČASNIKOVA VICOTEKA

Brez šole ni šale

V šolo so morali učenci prinesli električne naprave. Nekateri so prinesli sušilec za lase, drugi kavni mlinček, tretji mešalec ... Janezek je prinesel veliko škatlo, na kateri so utripale lučke.

»Janezek, kaj pa je to?«

»Učiteljica, to so umetna pljuča.«

»Kje si jih pa dobil?«

»Babici sem jih vzel.«

»Kaj pa je babica rekla?«

»Nič, samo hhhhhhhh je naredila.«

Janezek pride ves srečen iz šole: »Mama, mama, dobil sem enko pri matematiki!!! Jupiii!«

»Kako si lahko srečen zaradi tega, neumnež?«

»Kako ne bi bil? Drugi sploh nič niso dobili!«

Špela potoži očetu: »Oči, danes ne bi šla v šolo. Ali smem ostati doma?«

Oče dolgo razmišlja in reče: »Če boš šla danes v šolo, si lahko naslednja dva dni doma.«

Špela hitro vsa vesela odhiti v šolo in se spomni: »Danes je vendar petek!«